

[Jørgen Gram.]

dette Spørgsmaal paa lige Hammel med Regeringspartierne. Men det har ikke været muligt, skønt vort Krav for Medvirken var sat ned til det, vi mente var det mindste, vi kunde gaa med til. Det er ikke min Mening at gøre dette til et sønderjysk Spørgsmaal, for det kan det aldrig reduceres til, det er et Spørgsmaal for hele Nationen. Men da vi nu engang ligger først for og det ikke vil kunne tænkes, at man ved Angreb, fra Syd f. Eks., lader Grænselandet gaa frit og udelukkende angriber længere mod Nord, er det vel ikke uberettiget at spørge: Mener Regeringen selv, at den beskedne Mængde af uddannet Mandskab, der som Minimum til visse Tider er paa Forposten, kan klare sin Opgave?

Det er selvfølgelig Minimum, vi maa gaa ud fra, idet man ikke kan regne med, at Forviklingen vil komme paa det Tidspunkt, da vi er bedst parate. Vi mener nej. Den højtærede Forsvarsminister spurgte, om der kunde skabes Garanti for, at vort Forslag eller Det konservative Folkepartis Forslag med Garanti kunde løse den Opgave, som vi mener, Forsvaret har. Nej, en saadan Garanti kan ikke skabes, men vi ser jo fra det Land, hvor der i Øjeblikket føres Krig, at støttet af moderne Vaaben kan en mindre Styrke holde sig fast paa en bestemt Plads i længere Tid, end man skulde have kunnet regne med, men ikke engang mod de irregulære Flokke, mod tilfældige Styrker mener vi, at den Hærstyrke, der er for Haanden, kan sikre Landet og Befolkningen. Lad os blot tale aabent om Sagen, som den ligger, og om hvilken enhver ved eller kan skaffe sig Besked. Der er umiddelbart ind imod den danske Grænse, syd for denne, forskellige Steder dannet Arbejds- eller Ungdomstjenestelejre. Her uddannes til Stadighed et stort Antal unge til hærde, adholdende og disciplinerede Formationer. De uddannes fornemmelig med Spade, men ingen kan være i Tvivl om, at de fysisk som i enhver anden Henseende kan ombytte Spaden med Gøvaret. Over for disse eller lignende tilfældige Skarer vil de tilstedeværende danske Bevogtningsstyrker ikke engang kunne klare deres Opgave, og dette maa vi som Mindstemaal kræve.

Der ligger heri ikke nogen Bebrejdelse eller Sigtelse mod nogen Syd for vort Omraade, blot en Konstatation af Forholdene, som de er. Vort Grænseland ligger efter min Mening ogsaa alt for aabent, parat og indbydende til en, ja, det er stærkt sagt, ny Køpenick-Affære. Dette kan vi i alle Tilfælde gøre umuligt. Jeg gentager,

at jeg ikke hermed tillægger vort Naboland onde Hensigter over for os, tværtimod tror jeg paa Ærligheden i de mange velvillige Toner og den venlige Indstilling over for Danmark, som det officielle Tyskland, ikke mindst i de seneste Aar, har givet Udtryk for. Men det er nu engang en Stormagt, der kan opstaa Panikstemning, vi husker Paaskeblæsten. Tyskerne har selvfølgelig ikke spurgt Danmark, om de maatte befæste Sild, lægge store Hærstyrker i Flensborg, Slesvig, Rendsborg o. s. v., de behøver heller ikke at unklade at bygge Tjenestelejre, hvor det passer dem, men vi, der altid gaar ind for et venskabeligt Forhold til vor store Nabostat, politisk, kommercielt og kulturelt, netop vi kan og vil møde Forstaaelse mod Syd fra det officielle Tyskland. Ogsaa den ærede tyske Ordfører i dette høje Ting har givet Udtryk for, at vi har baade Ret og Pligt til at forsvare og væрге os, selvfølgelig ikke blot mod een Side, men mod alle Sider.

Kun i Fredstid, kun naar den venskabelige Forstaaelse med vore Naboer, som vi ønsker, er til Stede, som den er i Øjeblikket, kun da kan dette siges og forstaas. Er der Skyer, der formørker Horisonten, er det for sent, saa vil det straks blive betragtet som en uvenlig Handling.

Den sønderjyske Befolkning har sin dyrekøbte Erfaring. Den kan ikke og ønsker ikke at fritages for sin Forpoststilling, men den vil ikke overlades til sig selv. Trygheden ved det kollektive Sikkerhedssystem, der skulde kunne og ville beskytte alle mod alle, er svundet ind til intet. I Praxis er det blevet til, at naar alle er med, føler ingen sig forpligtet. Derfor kan det ske, at i den udenrigske Presse, ved Statsmænds Drøftelser i Sverige og England, der nævnes Sønderjylland, Grænselandet dernede ved enhver Lejlighed. Kan nogen da undre sig over, at vi er mange, der af Selvopholdelsesdrift anser det for nødvendigt, at det Landeværn, hvorom vi her forhandler, bygges saadan op, at vor Forsvarsvilje og Forsvars-evne manifesteres bedre, saaledes som de i Venstres Krav er fremsat i Udvalget.

Maa jeg til Slutning udtale min Beklagelse over, at der i det forelagte Forslag ikke blev nogen Plads til Genindførelse af Militærmusikken. Den er nu engang, ikke fordi det er Militærmusik, men som al Tonekunst, i Stand til at give det friske Pust, som Hverdagslivet har behov. Socialdemokratiet gør i udstrakt Grad Brug af Sang og Musik. Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har offentligt med fuld Tilslutning fra alle Befolkningslag i Sønderjylland rettet Henven-